

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (fjärde avdelningen)
den 9 juli 1997 *

I mål T-4/96,

S,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas domstol, företrädd av Timothy Millett, juridisk rådgivare i administrativa mål, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Timothy Millett, Europeiska gemenskapernas domstol, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av domstolens beslut av den 11 april 1995, till den del det i detta fastställs en invaliditetsgrad på 6 procent för beräkningen av den ersättning som avses i artikel 73 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna, i andra hand yrkande om erkännande av sökandens rätt till nämnda ersättning beräknad på grundval av en invaliditetsgrad på 30 procent, och i tredje hand yrkande om dröjsmålsränta,

meddelar

* Rättegångsspråk: franska.

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts samt domarna P. Lindh och J. D. Cooke,

justitiesekreterare: byrådirektören A. Mair,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 5 mars 1997,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

- 1 Sökanden tillträdde sin tjänst vid domstolen år (...).¹
- 2 Kort tid efter tjänstetillträdet blev hon sjuk och blev tvingad att tillfälligt upphöra med sin tjänstgöring. Den (...) fastslog den invaliditetskommitté som föreskrivs i artikel 13 i bilaga VIII till tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna) att hon skulle bedömas lida av en total bestående invaliditet som hindrade henne från att utföra sådana arbetsuppgifter som motsvarar en tjänst i hennes tjänsteklass. Den (...) beslutade tillsättningsmyndigheten ex officio att pensionera sökanden och bevilja henne rätt till invaliditetspension enligt artikel 78 i tjänsteföreskrifterna.

1 — Vissa datum har dolts för att skydda sökandens anonymitet.

- 3 Efter en positiv rapport från invaliditetskommittén den (...) återupptog sökanden sitt arbete vid domstolen den (...). Den (...) blev hon dock åter sjuk och lämnade definitivt sin tjänst.
- 4 Därefter inleddes två förfaranden, parallellt och oberoende av varandra, vid domstolen.
- 5 Det första förfarandet inleddes på domstolens initiativ enligt artiklarna 53, 59 och 78 i tjänsteföreskrifterna. Den (...) beslutade domstolens ordförande att låta sökandens fall prövas av en invaliditetskommitté, vilken återigen fastslog att hon led av en total och bestående invaliditet i den mening som avses i artikel 78. Den (...) beslutade tillsättningsmyndigheten att ex officio pensionera sökanden och på nytt tillerkänna henne invaliditetspension enligt artikel 78. Det framgår av ärendet att invaliditetskommittén i detta förfarande inte har uttalat sig i frågan om huruvida sökandens sjukdom hade sitt ursprung i hennes arbete (bilaga 2 till repliken).
- 6 Detta förfarande omfattas inte av den aktuella tvisten.
- 7 Det andra förfarandet inleddes på sökandens initiativ enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna. Sökanden ansåg att hennes fysiska och psykiska problem berodde på hennes arbetsvillkor, varför hon genom skrivelse av den 18 december 1989 begärde att hennes sjukdom skulle erkännas som yrkessjukdom.
- 8 Efter denna begäran fann den läkare som hade utsetts av domstolen, dr de Meersman, i en medicinsk rapport av den 4 december 1990 att sökandens sjukdom inte utgjorde en "yrkessjukdom [...] eller [...] en yrkesrelaterad försämring av en redan befintlig sjukdom". På grundval av denna rapport och med tillämpning av arti-

kel 21 första stycket i reglerna om olycksfallsförsäkring och yrkessjukdomsförsäkring för Europeiska gemenskapernas tjänstemän (nedan kallade försäkringsreglerna) meddelade tillsättningsmyndigheten sökanden den 20 februari 1991 ett förslag till beslut i vilket hennes begäran att hon skulle bedömas lida av en yrkessjukdom avlogs.

- 9 Genom skrivelse av den 17 april 1991 begärde sökanden att en läkarkommitté i enlighet med artikel 21 andra stycket i försäkringsreglerna skulle ta ställning i frågan. Denna läkarkommitté avgav två rapporter.
- 10 Läkarkommittén fann i sin första rapport av den 3 mars 1993 att ”S:s ångestdepressiva tillstånd [hade] utvecklats i samband med hennes arbete, men att 50 procent av hennes medicinska patologi [berodde] på hennes patologiska personlighet, 30 procent [berodde] på händelser i livet och 20 procent [berodde] på hennes arbete”. Läkarkommittén preciserade att ”[y]rkesutövningen [varken var] den huvudsakliga eller den viktigaste orsaken till den sjukdom som S [led] av”.
- 11 Tillsättningsmyndigheten ansåg sig inte kunna fatta något beslut på grundval av denna rapport, varför den genom skrivelse av den 20 juni 1994 begärde att läkarkommittén, genom att svara på fem frågor, skulle komplettera rapporten genom att

”1) fastställa S:s grad av bestående invaliditet,

2) ange om hon redan led av en sjukdom då hon tillträdde sin tjänst inom Europeiska gemenskaperna,

3) om svaret är nekande, uttala sig om huruvida det är tillräckligt fastställt att det föreligger ett direkt samband mellan S:s sjukdom och hennes tjänsteutövning inom gemenskaperna,

4) om svaret är jakande, uttala sig om huruvida det är tillräckligt fastställt att sjukdomen har försämrats och att det föreligger ett direkt samband mellan denna eventuella försämring och hennes tjänsteutövning i gemenskaperna,

5) i förekommande fall fastställa den invaliditetsgrad som följer av denna eventuella försämring.”

12 Läkarkommittén kompletterade i en andra rapport av den 12 januari 1995 enligt tillsättningsmyndighetens begäran sin första rapport med följande svar på de fem frågorna:

”1) S:s grad av bestående invaliditet uppgår till 30 procent.

2) S led *inte* av en redan befintlig sjukdom då hon tillträdde sin tjänst inom Europeiska gemenskaperna.

3) det direkt sambandet mellan S:s sjukdom och hennes tjänsteutövning i gemenskaperna uppskattas till 20 procent. Det vill säga att på en hundrageradig skala beror sjukdomen till 20 procent på tjänsteutövningen, till 50 procent på den patologiska personligheten och till 30 procent på händelser i livet.

4) och 5) Med hänsyn till svaret på den tredje frågan behöver dessa frågor inte besvaras”.

- 13 På grundval av denna andra rapport fattade tillsättningsmyndigheten den 11 april 1995 följande beslut:

”1) I enlighet med bestämmelserna i artikel 3.2 i [försäkringsreglerna] bedöms S ha en partiell bestående invaliditet på 30 procent som till 20 procent hänger samman med tjänsteutövningen vid Europeiska gemenskapernas domstol.

2) S kommer att erhålla en ersättning om 1 094 745 [BFR], beräknad på 6 procent (30 procent x 20 procent) och med beaktande av det sammanlagda beloppet av månadslönerna under de tolv månader som föregått läkarutlåtandet från (...), vilket visar att S lider av en sjukdom som beror på arbetsförhållandena, det vill säga: grundlön per månad, 190 060 [BFR] x 12 månader x 8 x 6 procent”.

- 14 Detta beslut utgör det ifrågasatta beslutet.

- 15 Den 5 juli 1995 anförde sökanden klagomål enligt artikel 90 i tjänsteföreskrifterna mot detta beslut. Klagomålet avslogs genom ett beslut av domstolens kommitté för klagomål av den 2 oktober 1995, vilket meddelades sökanden den 16 oktober 1995.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 16 Det är mot denna bakgrund som sökanden genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 15 januari 1996 har väckt den aktuella talan. Förstainstansrätten (fjärde avdelningen) beslutade i enlighet med referentens rapport att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta åtgärder för bevisupptagning.

- 17 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid sammanträdet den 5 mars 1997.
- 18 Sökanden har i sin ansökan yrkat att förstainstansrätten skall
- ogiltigförklara Europeiska gemenskapernas domstols beslut — i dess egenskap av tillsättningsmyndighet — av den 11 april 1995, till den del det i detta beslut fastställs en invaliditetsgrad på 6 procent för beräkningen av den ersättning som avses i artikel 73 i tjänsteföreskrifterna,
 - ge sökanden rätt till en ersättning enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna beräknad på en invaliditetsgrad på 30 procent,
 - i den utsträckning det är nödvändigt, ogiltigförklara beslutet av den 2 oktober 1995 att avslå sökandens klagomål,
 - förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.
- 19 I sin replik har sökanden dessutom yrkat att förstainstansrätten skall
- förplikta svaranden att till sökanden utge ett belopp, med reservation för ändringar, om 1 973 541 BFR som dröjsmålsränta, beräknat på en räntesats om 8 procent, på den ersättning som sökanden har rätt till enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, för perioden från den 18 december 1989 till den 20 juni 1994.

20 I sin svarsinlaga har svaranden yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att bära sina egna rättegångskostnader.

21 I sin duplik har sökanden dessutom yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa sökandens yrkande, som framförts först i repliken, att svaranden skall förpliktas att utge ett belopp som beräknats till 1 973 541 BFR som dröjsmålsränta, och

— i vilket fall som helst ogilla talan.

Yrkandet som syftar till erkännande av sökandens rätt till ersättning enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, beräknad på en invaliditetsgrad på 30 procent

22 Sökanden har i sina yrkanden begärt att förstainstansrätten skall erkänna hennes rätt till den invaliditetsersättning som föreskrivs i artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, beräknad på en invaliditetsgrad på 30 procent. Det konstateras att denna begäran syftar till att förstainstansrätten skall uppfordra svaranden att beräkna nämnda ersättning på grundval av en bestämd invaliditetsgrad. Gemenskapens domstolar kan emellertid inte — för att inte inkräkta på tillsättningsmyndighetens behörighet — rikta förelägganden till gemenskapens institutioner (förstainstansrättens dom av den 13 juli 1993 i mål T-20/92, Moat mot kommissionen, Rec. 1993, s. II-799, punkt 36, och av den 8 juni 1995 i mål T-496/93, Allo mot kommissionen, REGP 1995, s. II-405, punkterna 32 och 33).

- 23 Av detta följer att yrkandet skall avvisas.

Yrkandet att vissa delar av en handling i målet skall strykas från ärendet

- 24 Sökanden har anmärkt att svaranden, i bilaga 4 i sin svarsinlaga, har ingett hela den medicinska rapport som upprättades den 4 december 1990 av dr de Meersman (se punkt 8 ovan). Denna rapport skyddas enligt sökanden av läkarsekretessen, varför svaranden inte hade rätt att inge den utan sökandens föregående medgivande. Dessutom är inte hela texten relevant för den aktuella tvisten, utan endast rapportens slutsatser. Sökanden har således yrkat att denna rapport skall strykas från ärendet, med undantag för dess slutsatser.
- 25 Förstainstansrätten anser i det aktuella fallet att den bör avvakta med att fatta beslut i denna fråga, eftersom denna rapport inte behöver beaktas vid prövningen av parternas grunder och argument.

Yrkandet om ogiltigförklaring

- 26 Sökanden har anfört fyra grunder till stöd för sin talan:

— läkarkommitténs rapporter är rättsstridiga,

— motiveringsskyldigheten har åsidosatts,

- artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, artiklarna 3.2 och 12.2 i försäkringsreglerna och den procentskala för invaliditet som finns som en bilaga till försäkringsreglerna (nedan kallad procentskalan) har åsidosatts,

 - likabehandlingsprincipen har åsidosatts.
- 27 Innan parternas argumentation presenteras är det lämpligt att erinra om de bestämmelser som är relevanta i den aktuella tvisten.
- 28 Artikel 73 i tjänsteföreskrifterna hör till bestämmelserna om social säkerhet. I artikel 73.1 föreskrivs bland annat att en tjänsteman från den dag han tillträder tjänsten är försäkrad mot yrkessjukdomar. Enligt artikel 73.2 utbetalas förmåner vid dödsfall, total bestående invaliditet och partiell bestående invaliditet som har orsakats av en yrkessjukdom.
- 29 Enligt artikel 73.2 b har en tjänsteman vid total bestående invaliditet rätt till utbetalning av ett engångsbelopp motsvarande åtta gånger hans årliga grundlön beräknad på månadslönerna under de 12 månader som föregått olycksfallet. Enligt artikel 73.2 c har en tjänsteman vid partiell bestående invaliditet rätt till utbetalning av en del av den ersättning som anges i b, beräknad på grundval av procentskalan.
- 30 Villkoren för tillämpning av artikel 73 i tjänsteföreskrifterna anges i försäkringsreglerna.

31 I artikel 3 i försäkringsreglerna definieras begreppet yrkessjukdom på följande sätt:

”1. Som yrkessjukdomar skall anses de sjukdomar som anges i ’Europeisk förteckning över yrkessjukdomar’, som bifogats kommissionens rekommendation av den 22 maj 1990 [EGT L 160, s. 39] och eventuella kompletteringar av denna, i den mån tjänstemannen vid sin tjänsteutövning i Europeiska gemenskaperna har varit utsatt för risken att ådra sig dessa sjukdomar.

2. Som yrkessjukdomar skall också anses varje sjukdom eller försämring av en redan befintlig sjukdom som inte återfinns i den förteckning som anges i punkt 1, om det är tillräckligt fastställt att den har sitt ursprung i tjänsteutövningen i gemenskaperna, eller hänger samman med denna.”

32 I artikel 12 bekräftas förmånerna enligt artikel 73.2 b och c i tjänsteföreskrifterna på följande sätt:

”1. Om tjänstemannen invalidiseras fullständigt och bestående till följd av ... en yrkessjukdom skall det belopp som föreskrivs i artikel 73.2 b i tjänsteföreskrifterna betalas ut till honom.

2. Om tjänstemannen invalidiseras partiellt men bestående till följd av en ... yrkessjukdom skall ett belopp som fastställs enligt de tariffer som anges i invaliditetstabellerna i bilagan, betalas ut till honom.”

- 33 I invaliditetstabellerna anges exakta procentsatser för olika typer av bestående invaliditet som tjänstemän kan drabbas av. Där anges även att vad gäller invaliditet som inte anges i tabellerna skall graden av invaliditet fastställas i analogi med dessa tariffer.
- 34 I artikel 19 i försäkringsreglerna föreskrivs att beslut om att erkänna en yrkessjukdom liksom fastställande av graden av bestående invaliditet skall fattas av tillsättningsmyndigheten på grundval av de slutsatser som utfärdats av den eller de läkare som utsetts av institutionerna och, om tjänstemannen kräver det, efter samråd med läkarkommittén. Enligt artikel 23.1 skall denna kommitté bestå av tre läkare, varav den första är utsedd av tillsättningsmyndigheten, den andra är utsedd av den berörde tjänstemannen och den tredje är utsedd genom överenskommelse mellan de två läkare som utsetts. När kommittén har avslutat sitt arbete skall den lägga fram sina slutsatser i en rapport riktad till tillsättningsmyndigheten och till tjänstemannen.

Den första grunden om att läkarkommitténs rapporter är rättsstridiga

Parternas argument

- 35 Sökanden har gjort gällande att läkarkommitténs rapporter av den 3 mars 1993 och den 12 januari 1995 är rättsstridiga i två avseenden.
- 36 För det första har läkarkommittén överskridit sitt uppdrag från tillsättningsmyndigheten genom att i exakta procentsatser ange vikten av de olika orsakerna till hennes sjukdom. Tillsättningsmyndigheten hade nämligen i den tredje frågan i sin skrivelse av den 20 juni 1994 begärt att kommittén skulle ”uttala sig om huruvida det styrkts att det föreligger ett direkt samband mellan S:s sjukdom och hennes tjänsteutövning inom gemenskaperna”. Sökanden menar att läkarkommittén genom att svara jakande på denna fråga i sin rapport av den 12 januari 1995 har

utfört sina åligganden, varför det inte ankom på den att göra en fördelning som tillsättningsmyndigheten inte hade begärt.

- 37 För det andra varken nämns eller krävs denna fördelning i artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, artiklarna 3.2 och 12.2 i försäkringsreglerna och procentskalan. Sökanden har i detta avseende hänvisat till sina argument till stöd för sin tredje grund. Läkarkommittén har således tillämpat begreppen yrkessjukdom och invaliditetsgrad enligt dessa bestämmelserna på ett felaktigt sätt, varför dess slutsatser är rättsstridiga (domstolens dom av den 26 januari 1984 i mål 189/82, Seiler m. fl. mot rådet, Rec. 1984, s. 229, och av den 10 december 1987 i mål 277/84, Jänsch mot kommissionen, Rec. 1987, s. 4923).
- 38 Svaranden har bland annat gjort gällande att sökanden har en alltför rigid och formalistisk uppfattning av begreppet läkarkommitténs ”uppdrag”.

Förstainstansrättens bedömning

- 39 Förstainstansrätten anser att innehållet i läkarkommitténs åligganden skall undersökas i ljuset av artiklarna 19 och 23 i försäkringsreglerna.
- 40 Enligt fast rättspraxis har dessa bestämmelser till syfte att anförtro de medicinska experterna att bedöma samtliga medicinska frågor som är relevanta för hur det försäkringssystem som organiseras i försäkringsreglerna fungerar. Bestämmelserna är ett uttryck för önskan att i tvistiga fall få till stånd en slutgiltig bedömning av frågor av medicinsk art (se exempelvis domstolens dom av den 21 maj 1981 i mål 156/80, Morbelli mot kommissionen, Rec. 1981, s. 1357, punkterna 18 och 20, av den 29 november 1984 i mål 265/83, Suss mot kommissionen, Rec. 1984, s. 4029, punkt 11, och av den 4 oktober 1991 i mål C-185/90 P, kommissionen mot Gill, Rec. 1991, s. I-4779, punkt 24).

- 41 Enligt denna rättspraxis har läkarkommittén omfattande åligganden som består i att förse tillsättningsmyndigheten med samtliga medicinska bedömningar som är nödvändiga för att den skall kunna fatta sitt beslut om erkännande av en tjänstemans yrkessjukdom samt fastställa graden av bestående invaliditet.
- 42 För att förfarandet skall bli effektivt är det dock önskvärt att tillsättningsmyndigheten i ett klart och tydligt uppdrag ger läkarkommittén uppgifter om på vilka punkter den behöver en slutgiltig medicinsk bedömning. När tillsättningsmyndigheten erhåller en rapport från läkarkommittén, kan den genom ett kompletterande uppdrag precisera sina frågor eller ta upp nya frågor för att erhålla den bedömning som önskas (se i detta avseende förstainstansrättens dom av den 23 november 1995 i mål T-64/94, Benecos mot kommissionen, REGP 1995, s. II-769, punkterna 46 och 58). I sådana fall är läkarkommittén skyldig att klart och tydligt svara på de frågor som tillsättningsmyndigheten har ställt. Detta uppdrag kan dock inte hindra läkarkommittén från att meddela tillsättningsmyndigheten kompletterande medicinska slutsatser, som kan ge tillsättningsmyndigheten ledning i dess beslut.
- 43 I det aktuella fallet har läkarkommittén i sina rapporter av den 3 mars 1993 och den 12 januari 1995 angett att tre faktorer har bidragit till att sökanden blev sjuk. Kommittén har även i exakta procentsatser angett hur viktiga de olika faktorerna var.
- 44 Förstainstansrätten anser att även om läkarkommittén inte har fått ett uttryckligt uppdrag att utföra en sådan värdering har den i enlighet med sitt uppdrag enligt artiklarna 19 och 23 i försäkringsreglerna möjlighet att informera tillsättningsmyndigheten om dessa uppgifter.
- 45 Vad avser argumentet att den omtvistade fördelningen varken omnämns eller krävs i artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, artiklarna 3.2 och 12.2 i försäkringsreglerna och

procentsskalan, anser förstainstansrätten att det hör till sökandens tredje grund. Argumentet skall således prövas inom ramen för denna grund.

- 46 Av detta följer att talan inte kan bifallas på sökandens första grund.

Den andra grunden om åsidosättande av motiveringskyldigheten

Parternas argument

- 47 Sökanden har gjort gällande att läkarkommitténs rapporter av den 3 mars 1993 och den 12 januari 1995 är bristfälligt motiverade. Enligt sökanden styrks det inte ett tydligt samband mellan de medicinska uppgifterna och slutsatserna i rapporterna (förstainstansrättens dom av den 12 juli 1990 i mål T-154/89, Vidrányi mot kommissionen, Rec. 1990, s. II-445, punkt 48).

- 48 I rapporterna preciseras nämligen inte skälen till varför läkarkommittén, efter att ha konstaterat ett tillräckligt direkt samband mellan sökandens yrkesverksamhet och hennes sjukdom — vilket är ett konstaterande som är tillräckligt för att fastställa förekomsten av en yrkessjukdom (se punkt 64 nedan) — fortsatt sitt arbete och dragits slutsatsen att nämnda sjukdom till 20 procent berodde på hennes tjänsteutövning vid domstolen, 30 procent på händelser i livet och 50 procent på hennes patologiska personlighet. Dessutom förklarade konstaterandena i rapporterna varken läkarkommitténs metod vid nämnda fördelning eller beräkningen av de tre orsakerna till hennes sjukdom eller innebörden av begreppen ”händelser i livet” och ”patologisk personlighet”.

- 49 Eftersom tillsättningsmyndigheten har grundat sig på läkarrapporter är bristfälligt motiverade, är tillsättningsmyndighetens beslut av den 11 april 1995 på samma sätt rättsstridigt och skall följaktligen ogiltigförklaras.
- 50 Svaranden har ifrågasatt om den aktuella grunden kan upptas till sakprövning när sökanden inte har åberopat den i sitt klagomål (förstainstansrättens dom av den 27 november 1990 i mål T-7/90, Kobor mot kommissionen, Rec. 1990, s. II-721, punkt 34—36, av den 12 mars 1996 i mål T-361/94, Weir mot kommissionen, REGP 1996, s. II-381, punkt 27—34, av den 6 juni 1996 i mål T-262/94, Baiwir mot kommissionen, REGP 1996, s. II-739, punkterna 40, 41 och 42, och av den 11 juni 1996 i mål T-118/95, Anacoreta Correia mot kommissionen, REGP 1996, s. II-835, punkt 43).
- 51 Rapporterna av den 3 mars 1993 och den 12 januari 1995 har enligt svaranden i vilket fall som helst givits en tillräcklig motivering.

Förstainstansrättens bedömning

— Frågan om grunden kan upptas till sakprövning

- 52 Utan att det är nödvändigt att ta ställning till om sökanden i sitt klagomål har åberopat grunden om åsidosättande av motiveringingsskyldigheten, anser förstainstansrätten att denna grund i vilket fall som helst skall upptas till sakprövning.
- 53 Enligt fast rättspraxis utgör en grund om att en rättsakt från en institution saknar motivering en grund som hänför sig till den allmänna ordningen, vilken som sådan i vilket fall som helst kan undersökas ex officio av gemenskapsdomstolarna (se bland annat domstolens dom av den 20 mars 1959 i mål 18/57, Nold mot Höga myndigheten, Rec. 1959, s. 89, av den 1 juli 1986 i mål 185/85, Usinor mot kommissionen, Rec. 1986, s. 2079, punkt 19, och av den 20 februari 1997 i mål

C-166/95 P, kommissionen mot Daffix, ännu inte publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 24, samt förstainstansrättens dom av den 27 februari 1997 i mål T-106/95, FFSA m. fl. mot kommissionen, ännu inte publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 62). Av detta följer att ingen sökande kan utestängas från att använda sig av denna grund av det enda skälet att han inte hade åberopat den i sitt klagomål (förstainstansrättens dom av den 14 juli 1994 i mål T-534/93, Grynberg och Hall mot kommissionen, RecFP 1994, s. II-595, punkt 59, och domstolens ovan nämnda dom i målet kommissionen mot Daffix, punkt 25).

— Frågan om det finns stöd för grunden

54 Det skall anmärkas att de rent medicinska bedömningar som läkarkommittén har uttryckt skall anses som slutgiltiga när de har tillkommit på korrekt sätt (domstolens ovan nämnda dom i målet Suss mot kommissionen, punkt 9—15, och av den 19 januari 1988 i mål 2/87, Biedermann mot revisionsrätten, Rec. 1988, s. 143, punkt 8, förstainstansrättens ovan nämnda dom i målet Vidrányi mot kommissionen, punkt 48, av den 26 september 1990 i mål T-122/89, F mot kommissionen, Rec. 1990, s. II-517, punkt 16, och av den 14 januari 1993 i mål T-88/91, F mot kommissionen, Rec. 1993, s. II-13, punkt 39) och att den rättsliga prövningen endast får avse huruvida denna kommitté har utsetts och arbetat på ett korrekt sätt (ovan nämnda domar i målen Morbelli mot kommissionen, punkterna 18 och 20, Suss mot kommissionen, punkt 11, Biedermann mot revisionsrätten, punkt 8, och kommissionen mot Gill, punkt 24) och huruvida den har avgivit sina yttranden på ett korrekt sätt. Av detta följer att förstainstansrätten är behörig att avgöra om utlåtandet innehåller en motivering som gör det möjligt att bedöma de överväganden som dess slutsatser är grundade på (domstolens dom av den 12 januari 1983 i mål 257/81, K mot rådet, Rec. 1983, s. 1, punkt 17) och om det finns ett tydligt samband mellan de medicinska konstaterandena och läkarkommitténs slutsatser (ovan nämnda domen i målet Jänsch mot kommissionen, punkt 15, och förstainstansrättens dom av den 27 februari 1992 i mål T-165/89, Plug mot kommissionen, Rec. 1992, s. II-367, punkt 75, och av den 30 maj 1995 i mål T-556/93, Saby mot kommissionen, REGP 1995, s. II-375, punkt 35).

55 Det är i ljuset av dessa principer som det skall prövas om det i det aktuella fallet föreligger ett ”tydligt samband” mellan läkarkommitténs medicinska konstateranden och dess slutsatser.

- 56 Förstainstansrätten konstaterar att läkarkommittén i sin rapport av den 3 mars 1993 ger en detaljerad beskrivning av det stora antal medicinska undersökningar som sökanden har genomgått. Läkarkommittén har hört sökanden vid upprepade tillfällen och har beaktat hennes noteringar, anmärkningar och kommentarer. Den har studerat hela hennes ärende och även hennes medicinska antecedentia. Kommittén har sålunda bland annat kunnat konstatera att sökanden redan haft två depressiva perioder, år (...) och år (...), att hon var av en ”samvetsgrann och perfektionistisk natur”, att hon ”inte [...] klara[de] den samlade stressen i sitt arbete”, att hon befann sig i ”total läkemedelsavvänjning”, och att hennes ångest berodde på en ”negativ (eller rent av katastrofinriktad) syn på framtiden”.
- 57 Förstainstansrätten anser att den samlade utredningen ger tillräcklig ledning avseende skälen till varför läkarkommittén har kunnat identifiera och värdera hur stor betydelse de olika orsakerna till sökandens sjukdom hade. I detta avseende skall det preciseras att experterna i läkarkommittén när de dragit sina slutsatser inte endast grundat sig på objektiva kriterier, såsom de ovan nämnda, utan även egen erfarenhet på området. Trots att denna erfarenhet är av stor vikt utgör den en del i bedömningen som inte kan motiveras.
- 58 Följaktligen kan talan inte bifallas med stöd av argumentet att de omtvistade rapporterna varken förklarade skälen till fördelningen av de tre orsakerna till sökandens sjukdom eller den metod som använts.
- 59 Vad avser den exakta betydelsen av orden ”händelser i livet” och ”patologisk personlighet” erinrar förstainstansrätten om att läkarkommitténs uppgift inskränker sig till att avge utlåtanden av rent vetenskaplig art och att den inte skall göra någon juridisk bedömning (se exempelvis domstolens dom av den 21 januari 1987 i mål 76/84, Rieni mot kommissionen, Rec. 1987, s. 315, punkt 9—12, och den ovan nämnda domen av den 26 september 1990 i målet F mot kommissionen, punkt 15). I det aktuella fallet anser förstainstansrätten att betydelsen av orden ”händelser i livet” och ”patologisk personlighet” inte bara framgår av ordens allmänna betydelse utan även av de medicinska konstaterandena angående bland annat sökandens personlighet och antecedentia.

- 60 Följaktligen konstateras att läkarkommittén i sina rapporter har fastställt ett tydligt samband mellan de medicinska konstaterandena och slutsatserna som den har dragit därav.
- 61 Av detta följer att talan inte kan bifallas på sökandens andra grund.

Den tredje grunden om åsidosättande av artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, artiklarna 3.2 och 12.2 i försäkringsreglerna och procentskalan

Parternas argument

- 62 Sökanden har anfört att det förfarande som föreskrivs i artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, artiklarna 3.2 och 12.2 i försäkringsreglerna och procentskalan består av två tydliga etapper.
- 63 Den första etappen består i att avgöra om tjänstemannens sjukdom utgör en yrkesjukdom i den mening som avses i artikel 3.2 i försäkringsreglerna. För att göra detta måste tillsättningsmyndigheten och i förekommande fall läkarkommittén kontrollera om det är tillräckligt fastställt att tjänstemannens sjukdom har sitt ursprung i tjänsteutövningen i gemenskaperna, eller hänger samman med denna. Om det fastställs att det föreligger orsakssamband mellan hans sjukdom och hans yrkesutövning, har tjänstemannen rätt till den ersättning vid invaliditet som föreskrivs i artikel 73.2 i tjänsteföreskrifterna.
- 64 Ingen av bestämmelserna innehåller ett krav på att tjänsteutövningen måste var den enda, viktigaste eller övervägande orsaken till tjänstemannens sjukdom för att detta orsakssamband skall anses som fastställt. Enligt den ovan nämnda domen i målet

Plug mot kommissionen (punkt 81) anses tvärtom detta orsakssamband som fastställt om tjänstemannens sjukdom har ett tillräckligt nära samband med de arbetsuppgifter som han har utfört. Den ovan nämnda domen i målet Seiler m. fl. mot rådet som åberopas av svaranden i punkt 74 nedan är inte relevant i detta sammanhang. För det första avser denna dom uteslutande tolkningen av begreppet yrkesjukdom i fall av försämring av en redan befintlig sjukdom. För det andra meddelades denna dom innan domen i målet Plug mot kommissionen och den har följaktligen upphävts genom den senare domen.

- 65 I det aktuella fallet är det i vilket fall som helst tillräckligt fastställt att sökandens sjukdom utgör en yrkessjukdom. Läkarkommittén har i såväl rapporten av den 3 mars 1993 som rapporten av den 12 januari 1995 konstaterat ett direkt samband mellan hennes sjukdom och hennes tjänsteutövning inom gemenskaperna.
- 66 Den andra etappen i förfarandet består i att fastställa graden av bestående invaliditet för tjänstemannen och att med utgångspunkt från denna grad beräkna den invaliditetsersättning som skall utbetalas till honom enligt artikel 73.2 i tjänsteföreskrifterna.
- 67 Sökanden erinrar i detta avseende om att enligt lydelsen av artikel 73.2 c har en tjänsteman som lider av en partiell bestående invaliditet rätt till utbetalning av en andel av den invaliditetsersättning som föreskrivs i fall av total bestående invaliditet och att enligt artikel 12.2 i försäkringsreglerna beräknas denna andel med utgångspunkt från tjänstemannens invaliditetsgrad och att denna grad fastställs enligt eller analogt med procentskalan (domstolens dom av den 2 oktober 1979 i mål 152/77, B mot kommissionen, Rec. 1979, s. 2819).
- 68 I detta förfarande är faktorn avseende yrkesutövning endast tillämplig under den första etappen, vid kontrollen av huruvida det föreligger ett samband som är tillräckligt direkt mellan tjänstemannens sjukdom och hans tjänsteutövning inom gemenskaperna. Denna faktor har däremot ingen betydelse för den andra etappen. I fall av partiell bestående invaliditet skall nämligen andelen av det ersättningsbe-

lopp som föreskrivs i artikel 73.2 c i tjänsteföreskrifterna alltid överensstämmer med tjänstemannens invaliditetsgrad.

- 69 Sökandens invaliditetsersättning borde följaktligen ha beräknats på hela invaliditetsgraden, det vill säga 30 procent. Detta belopp skall således motsvara 30 procent av den ersättning som föreskrivs för total bestående invaliditet.
- 70 I det aktuella fallet har tillsättningsmyndigheten på ett rättsstridigt sätt beaktat yrkesfaktorn i den andra etappen i förfarandet. Tillsättningsmyndigheten har nämligen vid beräkningen av sökandens invaliditetsersättning multiplicerat hennes invaliditetsgrad (30 procent) med den andel som utgör yrkesrelaterade orsaker till hennes sjukdom (20 procent) och inte beaktat den andel som har andra orsaker, det vill säga hennes patologiska personlighet (50 procent) och händelser i livet (30 procent).
- 71 Svaranden har på detta sätt inte tillämpat det förfarande som beskrivits ovan och således åsidosatt de bestämmelser som åberopats i denna grund.
- 72 Svaranden har som svar på sökandens argument utvecklat en förstahandsinvändning och en andrahandsinvändning.
- 73 Svaranden har i första hand gjort gällande att syftet med försäkringssystemet i artikel 73 i tjänsteföreskrifterna och försäkringsreglerna består i att ersätta tjänstemän i den mån som deras sjukdom beror på deras tjänsteutövning inom gemenskaperna. Således skall maximibeloppet för den ersättning som svaranden kan bevilja sökanden i det aktuella fallet motsvara den andel i hennes partiella bestående in-

liditet (30 procent) som har sitt ursprung i hennes tjänsteutövning (20 procent). Detta belopp motsvara således 6 procent (30 procent x 20 procent) av den ersättning som föreskrivs för total bestående invaliditet.

- 74 För det fall bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna inte ger svaranden möjlighet att dela upp den ersättning som skall betalas till sökanden, anser svaranden i andra hand att sökanden inte kan göra anspråk på någon ersättning alls enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna. I ett sådant fall utgör sökandens sjukdom inte en yrkessjukdom i den mening som avses i artikel 3.2 i försäkringsreglerna. Svaranden har i detta hänseende hänvisat till den ovan nämnda domen i målet Seiler m. fl. mot rådet (punkt 19), där domstolen, enligt svaranden har fastställt att om en tjänstemans sjukdom har sin grund i flera faktorer som ligger både inom och utom arbetet, kan tillsättningsmyndigheten och i förekommande fall läkarkommittén endast komma fram till att det föreligger en yrkessjukdom om tjänsteutövningen inom gemenskaperna uppvisar "det närmaste sambandet" med tjänstemannens sjukdom. Detta kriterium är emellertid inte uppfyllt i det aktuella fallet.

Förstainstansrättens bedömning

- 75 Inledningsvis skall det anmärkas att inom ramen för systemet med yrkessjukdomsförsäkring i tjänsteföreskrifterna har en tjänsteman endast rätt till ersättning enligt artikel 73.2 i tjänsteföreskrifterna om det har fastställts att han lider av en "yrkessjukdom" i den mening som avses i artikel 3 i försäkringsreglerna.
- 76 Med beaktande av parternas argument anser förstainstansrätten det vara lämpligt att först erinra om innebörden av begreppet "yrkessjukdom" i artikel 3 i försäkringsreglerna.

- 77 I artikel 3.1 föreskrivs att de sjukdomar som anges i "Europeisk förteckning över yrkessjukdomar", vilken omnämns i punkt 31 ovan, utgör yrkessjukdomar "i den mån tjänstemannen vid sin tjänsteutövning i Europeiska gemenskaperna har varit utsatt för risken att ådra sig dessa sjukdomar". Enligt artikel 3.2 skall som yrkessjukdom även anses en sjukdom som inte återfinns i nämnda förteckning "om det är tillräckligt fastställt att den har sitt ursprung i tjänsteutövningen i gemenskaperna, eller hänger samman med denna".
- 78 Det följer av denna bestämmelse och av förteckningen över de former av invaliditet som omfattas av procentskalan att begreppet yrkessjukdom är tänkt att omfatta ett mycket brett spektrum av medicinska situationer.
- 79 Om tjänsteutövningen var den enda, viktigaste eller övervägande orsaken till tjänstemannens sjukdom, utgör den en yrkessjukdom i den mening som avses i artikel 3.2 ovan (se i detta avseende ovan nämnda dom i målet Seiler m. fl. mot rådet, punkt 19, och ovan nämnda dom i målet Benecos mot kommissionen, punkt 46).
- 80 Denna bestämmelse skulle dock berövas sin ändamålsenliga verkan om en tjänstemans sjukdom endast kunde erkännas som yrkessjukdom i detta enda fall. Det förekommer nämligen mer komplicerade situationer när en tjänstemans sjukdom har flera fysiska eller psykiska orsaker, som är relaterade både till yrkesutövningen och till faktorer utanför yrkesutövningen, och som var och en har bidragit till sjukdomens uppkomst. I sådana fall ankommer det på läkarkommittén att avgöra om tjänsteutövningen inom gemenskaperna — denna bedömning kan för övrigt bestå i en värdering av vilken vikt denna faktor har i förhållande till faktorer som inte beror på arbetet — uppvisar ett direkt samband med tjänstemannens sjukdom, exempelvis genom att yrkesutövningen har varit den utlösande faktorn för denna sjukdom (se i detta avseende ovan nämnda domar i målen K mot rådet, punkt 20, Renzi mot kommissionen, punkt 10, och Plug mot kommissionen, punkt 81).

- 81 I det aktuella fallet konstaterar förstainstansrätten att tillsättningsmyndigheten genom att besluta att bevilja sökanden ersättning enligt artikel 73.2 c i tjänsteföreskrifterna har fastställt att hon led av en yrkessjukdom i den mening som avses i artikel 3.2 i försäkringsreglerna.
- 82 Följaktligen skall det undersökas om den metod som tillsättningsmyndigheten har använt för att beräkna denna ersättning är förenlig med artikel 73.2 i tjänsteföreskrifterna, artikel 12 i försäkringsreglerna och procentskalan.
- 83 Vid denna undersökning skall dessa bestämmelsers syfte och art beaktas.
- 84 Å ena sidan ingår det försäkringsskydd som föreskrivs i artikel 73 i ett allmänt försäkringssystem (domstolens dom av den 8 oktober 1986 i förenade målen 169/83 och 136/84, Leussink-Brummelhuis mot kommissionen, Rec. 1986, s. 2801, punkt 11). Såsom svaranden med rätta har påpekat har detta system särskilt till syfte att tjänstemännen skall ersättas i den del den sjukdom som orsakat deras bestående invaliditet har sitt ursprung i deras tjänsteutövning inom gemenskaperna.
- 85 Å andra sidan måste artikel 73.2 i tjänsteföreskrifterna, artikel 12 i försäkringsreglerna och procentskalan, vad avser ersättningen till tjänstemännen, för att inte berövas sin ändamålsenliga verkan, återspegla det breda spektrum av olika medicinska situationer som omfattas av artikel 3.2.
- 86 Förstainstansrätten finner dessutom att denna bedömning bekräftas av ordalydelserna av artikel 3 i försäkringsreglerna och särskilt artikel 3.1. Det framgår nämligen av denna bestämmelse att begreppet "yrkessjukdom" grundas på förekomsten av ett samband mellan tjänstemannens sjukdomstillstånd å ena sidan och dennes tjänsteutövning inom gemenskaperna å andra sidan. Det är dessutom endast "i den mån" det föreligger ett sådant samband som en sjukdom kan anses som en yrkessjukdom.

- 87 Av detta följer att när läkarkommittén har konstaterat flera orsaker, som är relaterade både till yrkesutövningen och till faktorer utanför yrkesutövningen, som var och en direkt har bidragit till att en sjukdom har uppkommit hos en tjänsteman, måste tillsättningsmyndigheten beakta denna medicinska bedömning vid beräkningen av den ersättning som föreskrivs i artikel 73.2 i tjänsteföreskrifterna.
- 88 Det kan dessutom inte uteslutas att läkarkommittén, på grundval av de olika undersökningar som den har genomfört eller dess erfarenhet på det aktuella området, anser att det är möjligt att värdera eller på ett eller annat sätt kvantifiera den betydelse som tjänsteutövningen har haft för tjänstemannens sjukdom. Om denna värdering klart och tydligt framgår av läkarkommitténs slutsatser, har tillsättningsmyndigheten behörighet att låta denna värdering påverka den nämnda ersättningen.
- 89 Följaktligen är det med rätta som tillsättningsmyndigheten med stöd av artikel 73 i tjänsteföreskrifterna och försäkringsreglerna beslutat att bevilja sökanden en ersättning som motsvarar 6 procent av den ersättning som föreskrivs i fall av total bestående invaliditet.
- 90 Av detta följer att talan inte kan bifallas på sökandens tredje grund.

Den fjärde grunden om åsidosättande av likabehandlingsprincipen

Parternas argument

- 91 Svaranden har motsatt sig att denna grund upptas till sakprövning, eftersom sökanden inte har åberopat den i sitt klagomål av den 5 juli 1995.

- 92 Sökanden har som svar på detta argument hänvisat till domstolens dom av den 30 oktober 1974 i mål 188/73, Grassi mot rådet (Rec. 1974, s. 1099), och av den 1 juli 1976 i mål 58/75, Sergy mot kommissionen (Rec. 1976, s. 1139) och gjort gällande att den aktuella grunden varken förändrar orsaken till eller föremålet för hennes klagomål. Grunden syftar nämligen till att ifrågasätta giltigheten av den fördelning som läkarkommittén har gjort mellan de tre orsakerna till hennes sjukdom. Redan i klagomålet har hon uttryckligen kritiserat denna fördelning. I den aktuella talan har hon endast lagt upp denna kritik på ett annat sätt genom att presentera en särskild grund som dock är nära knuten till den tredje grunden.
- 93 Sökanden har i sak gjort gällande att den metod som tillsättningsmyndigheten har använt för att beräkna hennes ersättning står i strid med likabehandlingsprincipen. Hon har åberopat fyra argument till stöd för sitt påstående.
- 94 För det första leder nämnda metod till att den ersättning som föreskrivs i artikel 73.2 i tjänsteföreskrifterna står i omvänd proportion till den vikt orsaker utanför arbetet har haft för en tjänstemans sjukdom. Vid yrkessjukdom kommer en tjänsteman som blivit mer känslig mot vissa arbetsvillkor inom gemenskaperna till följd av personlighet och händelser i livet, på grund av att orsaker utanför arbetet utesluts, att erhålla en ersättning som är lägre än den ersättning som en tjänsteman med en annan personlighet och andra livserfarenheter kan erhålla. Denna skillnad i behandling är oberättigad. Artikel 73 i tjänsteföreskrifterna och försäkringsreglerna syftar nämligen till att ge alla tjänstemän ett identiskt skydd mot risken för yrkessjukdomar, utan hänsyn till deras personlighet eller livserfarenheter.
- 95 För det andra leder den kritiserade metoden till att den ersättning som föreskrivs i artikel 73.2 c i tjänsteföreskrifterna utan objektivet berättigande kommer att variera beroende på om det rör sig om en yrkessjukdom eller "yrkesrelaterad" försämring av en redan befintlig sjukdom. Om en tjänsteman i likhet med sökanden drabbas av en yrkessjukdom efter tjänstetillträdet inom gemenskaperna bestäms ersättningens storlek endast på grundval av den del av den partiella bestående invaliditeten

som har sitt ursprung i tjänsteutövningen inom gemenskaperna. Om en tjänsteman redan före sitt tjänstetillträde inom gemenskaperna drabbats av en sjukdom på grund av sin patologiska personlighet eller händelser i livet och denna redan befintliga sjukdom försämras i samband med tjänsteutövningen, kommer dennes ersättning beräknas med utgångspunkt från dennes hela partiella bestående invaliditet, däri inbegripet den del som har orsaker som ligger utanför tjänsteutövningen (patologiska personlighet eller händelser i livet).

- 96 För det tredje har varken tjänsteföreskrifterna, försäkringsreglerna, tillsättningsmyndigheten eller ens läkarkommittén definierat den metod som läkarkommittén skall tillämpa när den identifierar och fördelar de olika faktorer som bidragit till uppkomsten av yrkessjukdom för en tjänsteman. Det är endast genom att i förväg bestämma denna metod som det går att undvika att läkarkommittén behandlar identiska eller liknande situationer på olika sätt.
- 97 För det fjärde är den exakta procentuella fördelning som gjorts avseende de tre orsakerna till sökandens sjukdom helt teoretisk. Denna sjukdom utgör resultatet av en kombination av faktorer som är mycket nära knutna till varandra, varför det är omöjligt att avgöra om sökandens sjukdom skulle ha uppkommit om en av dem inte hade förelegat.

Förstainstansrättens bedömning

- 98 Förstainstansrätten erinrar om att enligt fast rättspraxis kräver regeln om överensstämmelse mellan klagomålet och den förda talan vid äventyr av avvisning att en grund som åberopas inför gemenskapens domstolar redan måste ha åberopats under det administrativa förfarandet, så att tillsättningsmyndigheten har haft möjlighet att i detalj ta del av den kritik som den berörde har formulerat mot det ifrågasatta beslutet. Av rättspraxis framgår också att även om den talan som förs

vid gemenskapens domstolar endast kan innehålla de ”punkter för bestridande” som rör samma sak som de som har åberopats i klagomålet, kan dessa punkter för bestridande inför gemenskapens domstolar utvecklas genom att grunder och argument framförs som inte nödvändigtvis fanns med i klagomålet, men som har nära samband med detta (se bland annat domstolens dom av den 14 mars 1989 i mål 133/88, Del Amo Martinez mot parlamentet, Rec. 1989, s. 689, punkterna 9 och 10, och förstainstansrättens dom av den 29 mars 1990 i mål T-57/89, Alexandrakis mot kommissionen, Rec. 1990, s. II-143, punkterna 8 och 9, och ovan nämnda dom i målet Allo mot kommissionen, punkt 26).

- 99 Det skall även anmärkas att, eftersom det administrativa förfarandet är informellt och de berörda vanligtvis i detta skede agerar utan hjälp av en advokat, skall myndigheten inte tolka klagomålen restriktivt, utan tvärtom inta en generös inställning vid handläggningen av dem (ovan nämnda dom i målet Del Amo Martinez mot parlamentet, punkt 11).
- 100 I det aktuella fallet konstaterar förstainstansrätten att sökandens klagomål av den 5 juli 1995 inte bara saknar hänvisning till grunden om åsidosättande av likabehandlingsprincipen utan även helt saknar uppgifter som gör att svaranden ens med ansträngning för att tolka klagomålet generöst kan se något tecken på att sökanden önskade åberopa denna princip.
- 101 Mot denna bakgrund kan sökandens fjärde grund inte upptas till sakprövning.
- 102 Av samtliga överväganden ovan följer att sökandens yrkande om ogiltigförklaring av svarandens beslut av den 11 april 1995 inte kan bifallas, i den mån beslutet grundas på en invaliditetsgrad om 6 procent för beräkning av den ersättning som avses i artikel 73 i tjänsteföreskrifterna.

Yrkandet om förpliktande för svaranden att utbetala 1 973 541 BFR

- 103 I sin replik har sökanden även yrkat att svaranden skall förpliktas att betala henne 1 973 541 BFR (se punkt 19 ovan). Detta yrkande syftar till ersättning för den skada som hon påstår sig ha lidit till följd av olika fel och underlåtelser som svaranden har begått i behandlingen av hennes ärende.
- 104 I detta avseende erinrar förstainstansrätten om att enligt artikel 44 i rättegångsreglerna är parterna skyldiga att definiera föremålet för talan i ansökan. Även om det enligt bestämmelserna i artikel 48.2 i rättegångsreglerna är möjligt att under vissa förhållanden åberopa nya grunder under rättegången, kan dessa bestämmelser inte i något fall tolkas som att de tillåter en sökande att vända sig till gemenskapens domstolar med nya yrkanden och på detta sätt ändra föremålet för talan (se exempelvis domstolens dom av den 25 september 1979 i mål 232/78, kommissionen mot Frankrike, Rec. 1979, s. 2729, punkt 3, och av den 18 oktober 1979 i mål 125/78, Gema mot kommissionen, Rec. 1979, s. 3173, punkt 26, och förstainstansrättens dom av den 18 september 1992 i mål T-28/90, Asia Motor France m. fl. mot kommissionen, Rec. 1992, s. II-2285, punkt 43, och den 5 juni 1996 i mål T-398/94, Kahn Scheepvaart mot kommissionen, REG 1996, s. II-477, punkt 20).
- 105 I det aktuella fallet har sökanden under rättegången till sitt yrkande om ogiltigförklaring lagt ett skadeståndsyrkande, så att arten av den ursprungliga tvisten har ändrats (förstainstansrättens dom av den 21 mars 1996 i mål T-10/95, Chchab mot kommissionen, REGP 1996, s. II-419, punkt 66).
- 106 Förstainstansrätten konstaterar dessutom att det ovannämnda yrkandet inte har ett tillräckligt nära samband med yrkandet om ogiltigförklaring. Eftersom det handlar om ett tjänstemannamål, är dess upptagande till sakprövning underkastat villkoret

att det administrativa förfarande som föreskrivs i artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna har genomförts korrekt. Detta förfarande skulle med nödvändighet ha börjat med en begäran från sökanden, där hon uppmanar tillsättningsmyndigheten att ersätta den skada hon har lidit och i förekommande fall följas av ett klagomål mot beslutet om avslag på denna begäran (förstainstansrättens dom av den 25 september 1991 i mål T-5/90, Marcato mot kommissionen, Rec. 1991, s. II-731, punkterna 49 och 50, av den 16 juli 1992, Della Pietra mot kommissionen, T-1/91, Rec. 1992, s. II-2145, punkt 34, av den 8 juni 1993 i mål T-50/92, Fiorani mot parlamentet, Rec. 1993, s. II-555, punkterna 45 och 46, ovan nämnda dom i målet Weir mot kommissionen, punkt 48, och ovan nämnda dom i målet Chehab mot kommissionen, punkt 67).

- 107 Ett sådant administrativt förfarande har inte genomförts i det aktuella fallet.
- 108 Av detta följer att sökandens yrkande att svaranden skall förpliktas att utge 1 973 541 BFR skall avvisas.
- 109 Vad avser sökandens begäran att den text i läkarrapporten som upprättats av dr de Meersman den 4 december 1990 skall strykas från ärendet (se punkt 24 ovan), finner förstainstansrätten att den aktuella domen inte grundas på denna handling, varför det saknas anledning att ta ställning till denna begäran.
- 110 Med hänsyn till de överväganden som har beskrivits ovan skall talan ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 111 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 88 skall dock, i tvister mellan gemenskaperna och deras anställda, institutionerna bära sina kostnader. Vardera parten skall således bära sina egna kostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

följande dom:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Vardera parten skall bära sina egna rättegångskostnader.

Lenaerts

Lindh

Cooke

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 9 juli 1997.

H. Jung

K. Lenaerts

Justitiesekreterare

Ordförande

II - 1159